

Arrest

**nr. 167 340 van 10 mei 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 12 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 december 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. BAKI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn en trad op 1 april 2014 in Egypte in het huwelijk met een Belgische onderdaan. Op 26 september 2014 wordt hun gemeenschappelijk kind in België geboren. Op 22 oktober 2014 verkreeg de verzoekende partij een visum gezinshereniging. Zij werd in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 21 december 2015, met kennisgeving op 13 januari 2016, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: M. (...)

Voorna(a)m(en): M.S.B. (...)

Nationaliteit: Egypte

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: North Sinai

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene kwam met een D-visum en kwam op 05.03.2015 zijn bijlage 15 op basis van het huwelijk met F.F. (...) geboren te Lokeren op 21.10.1977, van Belgische nationaliteit. Uit het verslag samenwoning dd 27.07.2015 blijkt dat betrokkene sedert 20.07.2015 niet meer bij zijn echtgenote woont. Betrokkene werd afgevoerd van ambtswege op 13.11.2015.

Overeenkomstig artikel 42 quater van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde nagaan of nog aan de voorwaarden is voldaan. Betrokkene werd uitgenodigd op 03.07.2015 om de nodige documenten aan te brengen, hetgeen hem betekend werd op 02.09.2015.

Hierop bracht betrokkene de volgende documenten binnen: documenten van de KBC betreffende het openen van een rekening dd 15.06.2015, bib card, kaart betreffende de planning van inburgeringscursus, inschrijvingsformulier GVO 2015-2016, document taalmeter dd 03.06.2015, inschrijvingsformulier Nederlands om te starten op 20.04.2015, inburgeringscontract 17.03.2015, afdrucken van communicaties, samenstelling gezin dd. 27.07.2015, resultatenblad NT2 1-1 Breakthrough 120 lestijden, deelcertificaat van de module Nederlands 2de taal richtgraad 1 breakthrough persoonlijk, inschrijvingsformulier 2015-2016 NT2 RG1, klevers van de CM, paspoort van het gemeenschappelijk kind. Bureau voor rechtsbijstand beschikking 04.09.2015, 01.09.2015 klacht van betrokkene tegen zijn echtgenote, 11.08.2015 toestemming voor een pro deo advocaat, attest regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke integratie 2014-2015.

Uit het huwelijk werd een kind geboren, M.A.M.S. RR (...). Betrokkene legt enkel een kopie voor van het paspoort van zijn kind. Nergens toont betrokkene aan dat hij over het hoederecht of omgangsrecht met het kind beschikt. Zelfs indien hij hierover beschikt dient hij aan te tonen werknemer of zelfstandige te zijn in ons land en over een ziektekostenverzekering beschikt. Door de klevers van de CM is onvoldoende aangetoond dat hij op dit ogenblik nog over een ziektekostenverzekering beschikt. Nergens in het dossier toont betrokkene aan dat hij over enig bestaansmiddel beschikt, afkomstig uit arbeid of een zelfstandige activiteit. Er wordt dus niet aangetoond dat betrokkene een emotionele of financiële band met zijn kind heeft. Betrokkene beweert in een mail dd. 02.10.2015 dat hij geen contact heeft met zijn kind omdat hij zich niet meer in zijn huis binnen mag. Betrokkene legt echter ook geen bewijzen voor van tijdens de periode dat hij wel nog bij zijn echtgenote was. Het kind is geboren in september 2014 en betrokkene verliet zijn echtgenote in juli 2015.

Betrokkene kan zich evenmin inroepen op de uitzondering van artikel 42quater §4,4°. Nergens toont betrokkene aan dat hij het voorwerp uitmaakt van een schrijnende situatie. Het feit dat betrokkene klacht ingediend heeft tegen zijn echtgenote toont onvoldoende aan dat hij onder de toepassing van voornoemd artikel valt en zich in een schrijnende toestand heeft bevonden.

Betrokkene werd voor het eerst ingeschreven in ons land op 05.03.2015. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat de duur van zijn verblijf een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staat. Het betreft een zeer kort verblijf.

Wat betreft de leeftijd en de gezondheid van betrokkene zijn er evenmin bezwaren voor een terugkeer. Betrokkene is nog jong en er mag redelijkerwijze worden aangenomen dat betrokkene kan terug reizen naar het land van herkomst.

Wat betreft zijn economische situatie: betrokkene legt geen enkel document over waaruit blijkt dat hij over een inkomen beschikt. Betrokkene legt wel documenten voor waaruit blijkt dat hij kan beschikken over een pro-deo advocaat. Dit brengt met zich mee dat hij niet over een behoorlijk inkomen beschikt, gezien de toekenning hiervan gebonden is aan financiële voorwaarden.

Wat betreft de sociale en culturele integratie, legt betrokkene geen documenten voor die een uitzonderlijke graad van integratie aantonen. Het feit dat hij een bibliotheekkaart heeft, toont niet aan dat hij geïntegreerd is. Daarnaast volgde hij de verplichte cursussen, die een burger van vreemde origine geacht wordt te volgen.

Over het gebrek aan bindingen met het land van oorsprong heeft betrokkene niets voorgelegd. Gelet op het feit dat hij pas dit jaar zijn land verlaten heeft, zullen de bindingen zeker niet verbroken zijn.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht conform artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“8.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom er geen rekening wordt gehouden met het feit dat verzoeker de vader is van een Belgisch kind en het feit dat hij nog steeds gehuwd is. Dat van verzoeker in de gegeven omstandigheden bezwaarlijk kan worden verwacht om onmiddellijk te werken en tegelijkertijd zich te scholen, bewijzen voor te leggen van zijn affectieve band met het kind tijdens de samenwoning of een omgangsregeling terwijl de rechtbank zich hierover nog dient uit te spreken. Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij in de gegeven omstandigheden onmiddellijk al zijn zaken zou regelen. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken een zeer voorbarige beslissing heeft genomen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet motiveert waarom een verschillende woonplaats van verzoeker en zijn echtgenote noodzakelijkerwijs zou moeten leiden tot een beëindiging van de verblijfsvergunning. Dat er geen plicht bestaat tot samenwoning tussen verzoeker en zijn echtgenote. Dat er geen “gezinscel” meer zou bestaan is hoegenaamd niet gebleken. De verwerende partij toont niet aan dat er geen gezamenlijke vestiging meer zou zijn.

Op welke motivering in rechte de Dienst Vreemdelingenzaken zich heeft gesteund, blijkt niet uit de bestreden beslissing. Verzoeker is nog steeds gehuwd en is de vader van een Belgisch kind. Waarom de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat er toepassing zou moeten worden gemaakt van artikel

42quater§4, 4°, en dus niet van de overige uitzonderingen is een raadsel. Evenmin waarom zij überhaupt meent dat artikel 42quater van toepassing zou kunnen zijn. Het lijkt er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken uit het simpele feit van echtelijke moeilijkheden en verschillende adressen meent te moeten besluiten dat zij gerechtigd zou zijn een einde te moeten stellen aan het recht op verblijf.

Waarom er geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker de vader is van een minderjarig kind, is een compleet raadsel. Dat er geen rekening werd gehouden met zijn recht op regelmatig contact en het opvoeden van zijn zoon, alsook het onderhouden van een gezinsleven. Waarom geen rekening wordt gehouden met de uitzonderingen in artikel 42quater, §4, 1,2 en 3 valt niet te begrijpen.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

8.2. Op 3/07/2015 werd verzoeker uitgenodigd bewijsstukken over te maken over zijn huidige situatie. Hij heeft verschillende documenten overgemaakt omtrent zijn situatie.

Op 21/12/2015 werd de beslissing genomen tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Er werd een einde gemaakt aan zijn verblijf overeenkomstig het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Dat het verblijfsrecht van verzoeker ten onrechte werd beëindigd.

Artikel 42quater Vreemdelingenwet 15/12/1980 kan slechts in zeer uitzonderlijke situaties worden toegepast. De Dienst Vreemdelingenzaken is geenszins verplicht om toepassing te maken van voormelde bepaling (in de wettekst staat het woord 'kan' hetgeen duidt op een mogelijkheid en geen verplichting) zodat zij haar beslissing wanneer zij hier wel toepassing van wenst te maken uitgebreid dient te motiveren.

Artikel 42quater Vreemdelingenwet bepaalt:

“ § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. [...]

§ 3. [...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen

burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Dat er geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 42quater nu verzoeker nog steeds gehuwd is er niettegenstaande de echtelijke moeilijkheden nog steeds sprake is van een gezamenlijke vestiging of gezinscel.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft ten onrechte geen rekening gehouden met de uitzonderingsbepalingen voorzien in artikel 42quater §4 Vreemdelingenwet. Dat er geen intrekking van het verblijf van verzoeker mocht gebeuren nu hij zich in alle situaties bevindt van artikel 42quater §4, 1°, 2°, 3° en 4° Vreemdelingenwet. Dat verzoeker immers nog steeds is gehuwd. Dat hij in eigen onderhoud voorziet en dus niet ten laste is van de Belgische staat. Uit niets blijkt het tegendeel. Hij is altijd verzekerd geweest. Waarom dit zou zijn veranderd is een onbegrijpelijke veronderstelling. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zeer goed wist dat verzoeker de vader is van een Belgisch kind, en op die basis ook een eigen verblijf zou kunnen aanvragen. Dat zij wisten dat hij contact wilde hebben met zijn minderjarig kind. Door absurde bewijzen te verlangen van verzoeker handelt de Dienst Vreemdelingenzaken kennelijk onredelijk en tevens onzorgvuldig. Het verblijf van verzoeker kon dan ook niet worden ingetrokken. Dit desalniettemin doen is kennelijk onredelijk.

De Dienst Vreemdelingenzaken handelt verder op een kennelijk onredelijke wijze en heeft onvoldoende rekening gehouden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. Dat het kennelijk onredelijk is om verzoeker naast de beëindiging van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, zeker nu het bevel om het grondgebied te verlaten op geen enkele wijze werd gemotiveerd. Een manifeste schending van de formele motiveringsplicht dient te worden vastgesteld wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten dat niet is gemotiveerd (schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991).

Verzoeker was in het bezit van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij verbleef regelmatig in België in functie van zijn huwelijk sedert 18/12/2014. Hij is verzekerd bij het ziekenfonds en is niet ten laste van de Belgische staat. Hij heeft nimmer beroep gedaan op sociale diensten. Hij is vader van een jong minderjarig kind waarmee hij het ouderlijke gezag deelt met de moeder en waarmee hij een verblijfsregeling heeft.

Dat het onredelijk en onzorgvuldig is om tot de beëindiging van het verblijf te beslissen zonder hierbij rekening te houden met het feit dat hij een Belgisch kind heeft, en tot op heden nog steeds gehuwd is.

De bestreden beslissing schendt dan ook het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Dat gelet op het voorgaande en de persoonlijke situatie van verzoeker het kennelijk onredelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken het verblijf van verzoeker heeft beëindigd.

8.3. De bestreden beslissing verwijst aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt: “Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.” Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “zo nodig” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165). Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non. “Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te

nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185). De verwerende partij diende uitdrukkelijk te motiveren waarom zij het nodig vond om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, aangezien dit bevel geen automatisch gevolg is van de beëindiging van het verblijf. Een eenvoudige verwijzing naar artikel 7,1,2° van de Vreemdelingenwet is niet afdoende. Een schending van de formele motiveringsplicht dient vastgesteld te worden.

8.4. Een verwijdering van het grondgebied van verzoeker zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM waarborgt het privé- en familieleven van verzoeker dat hij in België heeft uitgebouwd en verder onderhoudt.

Artikel 8 EVRM : “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn minderjarig kind dat recent geboren is. Deze familieband is zonder twijfel voldoende hecht. (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Door het feit dat zijn zoon hier leeft, wenst verzoeker uiteraard gerechtigd zijn om in België ook te verblijven en een familieleven te hebben met zijn minderjarig kind. Dat zijn leven zich nu hier afspeelt. Dat een terugkeer naar het land van herkomst geen optie is, tenzij dat zijn echtgenote er voor zou beslissen om terug te verhuizen naar Egypte –hetgeen zij duidelijk niet wenst te doen. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een gezinsleven heeft opgebouwd en dat de bestreden beslissing er voor zal zorgen dat het contact tussen verzoeker en zijn zoon beëindigd en onmogelijk gemaakt zal worden. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst en dat zijn gezin hem onmogelijk kan/wil volgen.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Verzoeker kan niet vertrekken zonder zijn zoon naar zijn land van herkomst. Door de bestreden beslissing, verliest hij ook zijn bestaande sociale netwerk.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Hij is zonder enige twijfel geïntegreerd in de Belgische samenleving. De bestreden beslissing is compleet disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeker.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. 8.5. De Dienst Vreemdelingenzaken had dan ook niet de mogelijkheid om het verblijf van verzoeker te beëindigen onder de voorwaarden bepaald in het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

De bestreden beslissing schendt dan ook de formele motiveringsplicht, het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en artikel 8 EVRM.

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

3.2. De verwerende partij antwoordt het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In het enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, van artikel 54 van het KB van 8 oktober 1981, van artikel 8 EVRM, va het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met het feit dat hij vader is van een Belgisch kind en nog steeds gehuwd is. Hij stelt dat hij bezwaarlijk bewijzen kan voorleggen van werk, scholing, affectieve band met zijn kind, nu de rechtbank zich nog dient uit te spreken. De Dienst vreemdelingenzaken zou een voorbarige beslissing hebben genomen. Er zou niet gemotiveerd zijn waarom het feit dat hij en zijn echtgenote op verschillende woonplaatsen wonen noodzakelijkerwijze moet leiden tot een beëindiging van zijn verblijfsrecht. Verwerende partij zou niet aantonen dat er geen gezamenlijk vestiging meer is. Hij betoogt verder zich in alle situaties zoals bepaald in artikel 42quater, 1°, 2°, 3° en 4° van de vreemdelingenwet te bevinden.

Het kwam verwerende partij bovendien toe te preciseren waarom verzoeker bevolen werd het grondgebied te verlaten. Een eenvoudige verwijzing naar artikel 7, 1, 2° van de vreemdelingenwet zou niet voldoende zijn.

Hij betoogt tot slot dat artikel 8 EVRM wordt geschonden.

De verwerende heeft de eer te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de determinerende motieven op basis waarvan het is genomen duidelijk worden aangegeven. Er wordt immers, onder verwijzing naar de artikelen 7, eerste lid 2° en 42quater van de Vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, besloten tot beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten omdat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging met de echtgenote. Hierbij wordt verwezen naar het 'verslag van samenwoont' waaruit blijkt dat verzoeker sedert 20 juli 2015 niet meer bij zijn echtgenote woont en naar de gegevens van het Rijksregister waaruit blijkt dat verzoeker sinds 13 november 2015 van ambtswege werd afgevoerd. Er wordt bovendien gemotiveerd aangaande zijn Belgische zoon. Verder worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek gevoerd naar de sociale, economische en culturele integratie van verzoeker in het Rijk, zoals vereist in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en geoordeeld dat duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk niet van die aard zijn dat zij een verder verblijf in het Rijk rechtvaardigen. Tevens wordt hierbij geoordeeld dat verzoeker geen stukken heeft voorgelegd waaruit het gebrek aan bindingen met zijn land van oorsprong kan blijken en dat hij pas sedert een jaar zijn land heeft verlaten, zodat ervan kan worden uitgegaan dat de bindingen niet helemaal teloor zijn gegaan. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden als zou niet blijken op welke motivering in rechte verwerende partij zich gesteund heeft, noch als zou de motivering een stijlformule uitmaken. Er wordt immers verwezen naar artikel 42quater van de vreemdelingenwet en er wordt gemotiveerd dat conform dit artikel blijkt dat de minister of zijn gemachtigde kan nagaan of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Verder wordt aangegeven dat overeenkomstig artikel 42quater van de vreemdelingenwet een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht en er wordt verwezen naar het verslag van samenwoont waaruit blijkt dat het verzoeker sedert 20 juli 2015 niet meer bij zijn echtgenote woont en naar de gegevens van het Rijksregister waaruit blijkt dat verzoeker sinds 13 november 2015 van ambtswege werd afgevoerd. Verzoeker kan evenmin ernstig voorhouden als zou verwerende partij geen einde kunnen stellen aan het recht op verblijf indien er geen gezamenlijke

vestiging meer is, nu artikel 42quater van de vreemdelingenwet daar uitdrukkelijk in voorziet. Voor zoveel als nodig kan dienaangaande verwezen worden naar het arrest van de Raad met nummer 93.262 van 11 december 2012, die verwijst naar de toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet voorafgaandelijk aan de wetswijziging (programmawet van 28 juni 2013) die het mogelijk heeft gemaakt een einde te stellen aan het recht op verblijf binnen de vijf jaar in plaats van drie jaar: “De in casu relevante bepalingen van artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet –dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing –luiden als volgt: “In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° [...]; 2° [...]; 3° [...]; 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer 5° [...]. [...] Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.” Op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet kan verweerder gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een Belgische onderdaan die zelf geen burger van de Unie is indien er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Het is niet betwist dat verweerder binnen voormelde termijn van drie jaar is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder besluit verder tot de afwezigheid van een gezamenlijke vestiging op grond van volgende gegevens: - een raadpleging van het rijksregister, waaruit blijkt dat verzoeker sinds 15 juni 2011 niet langer samenwoont met zijn echtgenote; - een samenwoningverslag van de politie van Kortrijk van 15 maart 2012 waaruit blijkt dat verzoekers echtgenote niet langer op het betreffende adres woont en de echtgenoten feitelijk gescheiden leven. Verzoeker betwist niet dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote.” Daargelaten de vaststelling dat verzoeker geenszins betwist dat er geen sprake meer is van een gezamenlijk vestiging, kan hij evenmin voorhouden als zou verwerende partij dit niet kunnen aantonen. Eenvoudige inzage in het administratief dossier, meer bepaald het verslag van samenwoont toont immers aan dat op 13, 14, 18, 22 en 25 juli 2015 controle werd uitgevoerd en dat verzoeker niet kon worden aangetroffen in de echtelijke woonst. Mevrouw F. (...) verklaarde dat zij vermoedt dat er sprake is van een schijnhuwelijk en dat verzoeker sedert 20 juli 2015 niet meer thuis heeft geslapen. Uit de ‘gegevenshistoriek RN’, waarvan kopie in het administratief dossier, blijkt bovendien dat verzoeker sedert 13 november 2015 van ambtswege werd afgevoerd. Verzoeker beperkt zich te poneren als zou verwerende partij niet hebben aangetoond dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, doch hij poogt geenszins de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Hij stelt verder nog dat geen rekening werd gehouden met zijn huwelijk, terwijl de bestreden beslissing net gesteund is op het gegeven dat verzoeker niet meer samenwoont met zijn echtgenote. Waar verzoeker poogt te laten uitschijnen als zou er nog sprake zijn van een gezinsleven tussen hem en mevrouw F. (...), kan hij niet voorhouden als zou hij er niet van op de hoogte zijn dat zij op 4 juni 2015 een klacht heeft neergelegd wegens schijnhuwelijk. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker op 7 december 2015 een procedure heeft ingeleid voor de familierechtbank te Antwerpen in het kader van dringende en voorlopige maatregelen en dat mevrouw F. (...) hierop een tegenvordering indiende tot nietigverklaring van het huwelijk. Die procedure is thans hangende. Hieruit blijkt duidelijk dat er geen sprake (meer) is van een gezinscel, tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden.

Waar verzoeker stelt dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met het feit dat hij vader is van een Belgisch kind, kan andermaal verwezen worden naar de motieven van de bestreden beslissing. Er wordt aangegeven dat verzoeker enkel een kopie voorlegt van het paspoort van zijn kind. Hij toont echter niet aan dat hij over het hoederecht of omgangsrecht met het kind beschikt. Er wordt vervolgens gemotiveerd dat zelfs als zou verzoeker hierover beschikken, hij dient aan te tonen werknemer of zelfstandige te zijn in ons land en over een ziektekostenverzekering te beschikken. Met de klevers van de CM is onvoldoende aangetoond dat hij op dit ogenblik over een ziektekostenverzekering beschikt. Bovendien blijkt niet uit het dossier dat verzoeker over enige bestaansmiddelen beschikt, afkomstig uit arbeid of een zelfstandige activiteit. Er wordt dus niet aangetoond dat verzoeker een emotionele of financiële band heeft met zijn kind. Er wordt verder aangegeven dat verzoeker in zijn e-mail van 2 oktober 2015 beweerde niet meer bij hem thuis binnen te mogen, doch dat hij evenmin bewijzen voorlegde van tijdens de periode dat hij wel nog bij mevrouw F. (...) inwoonde. Verzoekers kind is geboren in september 2014 en verzoeker verliet de echtelijke woonst in juli 2015, doch kon geen enkel bewijs overmaken waaruit de band met zijn kind blijkt.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet kan voorhouden als zou geen rekening zijn gehouden met het feit dat hij vader is van een Belgisch kind. Door louter te poneren dat hij “geen bewijzen kan voorleggen van werk, scholing en de affectieve band met zijn kind, nu de rechtbank zich nog dient uit te spreken”, weerlegt hij de motieven van de bestreden beslissing niet. Hij ontkent geenszins dat hij er thans niet in geslaagd is enig stuk voor te leggen waaruit de band met zijn kind blijkt, zodat hij niet aantoont dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of gesteund is op onjuiste feitenvinding.

Verzoeker betoogt tot slot dat geen rekening werd gehouden met de uitzonderingsbepalingen voorzien in artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet, terwijl uit de bestreden beslissing weldegelijk blijkt dat werd nagegaan of verzoeker onder die bepaling kan vallen. Er wordt immers aangegeven dat verzoeker niet aantoont het voorwerp uit te maken van een schrijnende situatie en dat het feit dat hij een klacht heeft ingediend tegen mevrouw F. (...) onvoldoende aantoont dat hij onder de toepassing van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet valt.

Verzoeker voert een tegenstrijdig betoog waar hij in zijn verzoekschrift enerzijds stelt dat hij gehuwd is en vader is van een Belgisch kind, zodat hij niet begrijpt waarom de dienst vreemdelingenzaken meent toepassing te moeten maken van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet en hij anderzijds poneert zich in alle situaties te bevinden van artikel 42quater, §4, 1°, 2°, 3° en 4° van de vreemdelingenwet.

Gelet op de beëindiging van de samenwoont, werd aan verzoeker op 3 juli 2015 een schrijven gericht waarbij hij verzocht werd om, indien hij meent te voldoen aan de uitzonderingsvoorwaarden voorzien in artikel 42quater §4 van de vreemdelingenwet, daartoe alle nodige bewijzen over te maken. Verzoeker legde volgende documenten voor: documenten van de KBC betreffende het openen van een rekening, een bib card, een kaart betreffende de planning van een inburgeringscursus, een inschrijvingsformulier CVO 2015-2016, een document taalmeter d.d. 03.06.2015, een inschrijvingsformulier Nederlands om te starten op 20.04.2015, een inburgeringscontract 17.03.2015, afdrukken van communicaties, een samenstelling gezin, een resultatenblad NT2 1-1 Breakthrough 120 lestijden, deelcertificaat van de module Nederlands 2de taal richtgraad 1 Breakthrough persoonlijk, een inschrijvingsformulier 2015-2016 NT2 RGI, klevers van de CM, een kopie van het paspoort van het gemeenschappelijk kind, beschikking van het bureau voor rechtsbijstand van 04.09.2015, een klacht van 01.09.2015 tegen zijn echtgenote, de aanstelling van een pro Deo-advocaat en een attest van regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke integratie 2014-2015.

Verzoeker is er met die stukken geenszins in geslaagd aan te tonen onder de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet te vallen.

Met zijn betoog als zou hij niet ten laste zijn van de Belgische staat, wat overigens niet blijkt uit een door hem voorgelegd stuk, doet hij geen afbreuk aan de motieven van de thans bestreden beslissing en gaat hij bovendien voorbij aan de reden waarom een einde werd gesteld aan zijn recht op verblijf.

Verzoeker kan verder niet voorhouden als zou verwerende partij niet gepreciseerd hebben waarom aan hem een bevel werd afgeleverd om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing is niet enkel gesteund op artikel 54 van het KB van 8 oktober 1981, zoals verzoeker tracht voor te houden. Verwerende partij beval verzoeker het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, omdat zijn legaal verblijf verstreken is. Met zijn betoog als zou verwerende partij op grond van artikel 54 van het KB van 8 oktober 1981 zonodig een bevel kunnen afleveren, gaat hij voorbij aan de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet waarvan uitdrukkelijk melding gemaakt in de bestreden beslissing. Er wordt bovendien niet enkel verwezen naar de juridische grondslag van het bevel, maar er wordt ook een feitelijke motivering gegeven, die door verzoeker niet wordt betwist. Hij gaat met zijn kritiek derhalve voorbij aan het determinerende motief van het bestreden bevel dat zijn legaal verblijf verstreken is. Verzoeker maakt zodoende geen schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk.

Verzoeker kan tot slot niet voorhouden als zou de thans bestreden beslissing een schending uitmaken van artikel 8 EVRM, nu hij gelet op wat supra werd uiteengezet geenszins aantoont als zou er (nog) sprake zijn van een gezinsleven met mevrouw F. (...) en hij er evenmin in geslaagd is aan te tonen een economische en affectieve band te hebben met zijn minderjarig kind.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, noch maakt hij aannemelijk dat er een band bestaat tussen de familie- of gezinsleden die voldoende hecht is om onder de toepassing van artikel 8 EVRM te vallen.

Bovendien en louter ten overvloede kan worden opgemerkt dat artikel 42quater van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid voor verwerende partij te controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht als een familielid van een burger van de Unie voldaan is.

Verzoeker die er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing houdt bovendien geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42quater van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden omdat er sedert 20 juli 2015 geen gezamenlijke vestiging van de echtgenoten meer is en de verzoekende partij van ambtswege werd afgevoerd op 13 november 2015. Verder wordt gemotiveerd waarom de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd omtrent zijn specifieke situatie. De verzoekende partij kan, gelet op deze motivering, niet ernstig voorhouden dat “*de bestreden beslissing niet uitlegt waarom er geen rekening wordt gehouden met het feit dat verzoeker de vader is van een Belgisch kind en het feit dat hij nog steeds gehuwd is*”, zoals eveneens zal blijken uit hetgeen volgt.

Voorts verwijst de bestreden beslissing naar artikel 54 van het vreemdelingenbesluit, dat stelt dat “*Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.*” Tenslotte wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, en wordt gesteld dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt omdat haar legaal verblijf in België is verstreken. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij naliet te motiveren waarom zij in casu besliste om de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden gepaard te laten gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet gelet op hogervermelde motivering niet in waarom de verwerende partij in het kader van haar discretionaire bevoegdheid tekort zou zijn geschoten bij de formele motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, beperkt de verwerende partij zich niet tot een loutere vermelding van artikel 7, 1, 2° van de vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu in het licht van artikel 42quater van de vreemdelingenwet - waarvan zij de schending eveneens aanvoert - moet onderzocht worden.

Bij dit onderzoek is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Artikel 42quater van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing gegrond is luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

(...)”

Uit artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het verblijfsrecht kan beëindigen indien blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Gelet op de uitdrukkelijke motivering en hetgeen volgt, kan niet worden ingezien waarom de verwerende partij in casu geen toepassing van artikel 42quater zou kunnen maken, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt.

In casu wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is sedert 20 juli 2015. Dit vindt steun in het administratief dossier. Op 3 juli 2015 gaf de verwerende partij instructies aan de stad Antwerpen om een relatieverslag op te stellen. Uit het "*Verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging*" blijkt dat de verzoekende partij tijdens verschillende huisbezoeken geen enkele keer in de gezinswoning werd aangetroffen en dat de echtgenote van de verzoekende partij verklaart op 4 juni 2015 aangifte te hebben gedaan van een schijnhuwelijk. Het PV van deze aangifte bevindt zich eveneens in het administratief dossier. Het einde van de gezamenlijke vestiging wordt door de verzoekende partij niet betwist. Ten overvloede blijkt uit het administratief dossier dat de echtgenote van de verzoekende partij een procedure tot nietigverklaring van het huwelijk is gestart. Integendeel met wat de verzoekende partij stelt is er geen sprake van een nog bestaande gezinscel.

De grief van de verzoekende partij dat geen motief kan gevonden worden waarom geen rekening moet gehouden worden met het gegeven dat zij nog gehuwd is en dat de verwerende partij aldus het verblijfsrecht niet kon beëindigen op grond van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, kan niet worden gevolgd. De bestreden beslissing stelt op duidelijke en afdoende wijze dat de vestiging van de verzoekende partij met haar echtgenote beëindigd is. Immers voorziet artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet niet alleen de situatie van het einde van een huwelijk maar ook de situatie van het einde van een gezamenlijke vestiging, aangeduid in voormeld artikel door het gebruik van het woord "of".

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat het feit dat zij thans niet meer bij haar echtgenote woont, op zich niet volstaat om te besluiten dat er geen sprake van een relatie meer zou zijn, kan worden gewezen op het feit dat de Raad van State in zijn beschikking nr. 10.068 van 19 november 2013 duidelijk stelde dat de interpretatie die werd gegeven door het Grondwettelijk Hof aan artikel 40ter van de vreemdelingenwet (arrest nr. 121/2013), niet naar analogie kan worden toegepast op artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Het Grondwettelijk Hof maakte in zijn arrest (overweging B.36.8) een voorbehoud met betrekking tot de zinsnede "of er is geen gezamenlijke vestiging meer" uit artikel 42ter, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, in die zin dat het Hof stelt dat dit geen betrekking heeft op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner. Het Hof maakt dit voorbehoud evenwel niet met betrekking tot artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Het Hof wou met het voorbehoud de conformiteit van artikel 42ter van de vreemdelingenwet met artikel 13, § 1 van de richtlijn 2004/38/EU verzekeren, daar waar de situatie van de verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn valt (RvS 19 november 2013, nr. 10.070 (c)). De verzoekende partij is immers de Egyptische echtgenoot van een Belgische vrouw van wie niet blijkt dat deze gebruik maakte van haar recht op vrij verkeer. De reden waarom het Grondwettelijk Hof opteerde voor een bepaalde interpretatie van de bepaling die is opgenomen in artikel 42ter, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet geldt in casu derhalve niet. De Raad wijst er in dit verband op dat het Grondwettelijk Hof er expliciet op wees dat het zich uitsprak omtrent "*een situatie die alleen binnen de werkingsfeer valt van artikel 13, lid 1, van de voormelde richtlijn 2004/38/EG.*"

Waar de verzoekende partij aanvoert dat het verblijfsrecht niet kon worden beëindigd om het loutere feit dat er geen samenwoning meer is, gaat zij uit van een onvolledige lezing van de bestreden beslissing. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zich niet enkel baseert op het niet samenwonen der partijen. Blijkens de bestreden beslissing, hetgeen steun vindt in het administratief dossier, werd de verzoekende partij op 3 juli 2015 uitgenodigd om alle documenten over te maken die zij nodig achtte, opdat de verwerende partij zou kunnen nagaan of zij nog voldeed aan de voorwaarden voor het behouden van het verblijfsrecht, onder meer om te kunnen onderzoeken of zij zich in één van de uitzonderingssituaties bevond voorzien in artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij houdt bovendien niet voor dat er nog sprake zou zijn van samenwoning en brengt geen enkel concreet element aan waaruit kan blijken dat de conclusies in de bestreden beslissing onjuist zijn. Zij beperkt zich tot het algemeen tegenspreken van de bestreden beslissing, zonder evenwel de kennelijk onredelijkheid ervan aan te tonen. Een relatie is niet enkel afhankelijk van het feit dat het huwelijk (nog) niet ontbonden is of nietig verklaard is, maar ook van de wil van beide partners

om verder een relatie te onderhouden. De verzoekende partij toont gelet op het voorgaande geenszins aan dat er elementen aanwezig zijn waaruit een dergelijke wil nog kan blijken en waar rekening mee diende te worden gehouden, nu haar echtgenote zelf klacht indiende omwille van een schijnhuwelijk en zij een procedure tot nietigverklaring van het huwelijk is gestart.

Verder ontkent de verzoekende partij niet dat zij werd uitgenodigd alle stukken voor te leggen die zij nuttig achtte om aan te tonen dat zij aan één van de uitzonderingssituaties voldoet van artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Zij ging hierop in en legde verschillende stukken voor die blijkens de bestreden beslissing door de verwerende partij werden onderzocht, namelijk *“documenten van de KBC betreffende het openen van een rekening dd 15.06.2015, bib card, kaart betreffende de planning van inburgeringscursus, inschrijvingsformulier GVO 2015-2016, document taalmeter dd 03.06.2015, inschrijvingsformulier Nederlands om te starten op 20.04.2015, inburgeringscontract 17.03.2015, afdrukken van communicaties, samenstelling gezin dd. 27.07.2015, resultatenblad NT2 1-1 Breakthrough 120 lestijden, deelcertificaat van de module Nederlands 2de taal richtgraad 1 breakthrough persoonlijk, inschrijvingsformulier 2015-2016 NT2 RG1, klevers van de CM, paspoort van het gemeenschappelijk kind. Bureau voor rechtsbijstand beschikking 04.09.2015, 01.09.2015 klacht van betrokkene tegen zijn echtgenote, 11.08.2015 toestemming voor een pro deo advocaat, attest regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke integratie 2014-2015.”*

Vervolgens verduidelijkt de verwerende partij in de bestreden beslissing waarom de door de verzoekende partij aangebrachte elementen haar niet kunnen doen afzien van de beslissing tot weigering van verblijf in toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij ontkent noch weerlegt deze motivering, doch beperkt zich tot de stelling dat van haar moeilijk kan verwacht worden dat zij onmiddellijk bewijzen kan voorleggen van werk, scholing, affectieve banden met haar kind,... Zij houdt slechts voor dat van haar absurde bewijzen worden verlangd.

Waar zij stelt dat de verwerende partij meent dat er toepassing zou moeten worden gemaakt van de uitzonderingssituatie voorzien in artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet en niet van de overige uitzonderingen, berust dit op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers, de verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing net waarom de verzoekende partij zich in casu niet kan beroepen op genoemde uitzonderingsgrond, namelijk omdat niet wordt aangetoond dat er sprake is van schrijnende situaties zoals voorzien in deze bepaling. Dat de verwerende partij niet zou motiveren omtrent de overige uitzonderingsgronden, leidt op zich niet tot een schending van de formele motiveringsplicht. Bovendien is de grief van de verzoekende partij onterecht, nu de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk onderzoek doet naar het hoede- en omgangsrecht met haar kind, waarbij kan worden aangenomen dat dit onderzoek kadert in de uitzonderingssituaties van artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet. Zo wordt gesteld: *Uit het huwelijk werd een kind geboren, M.A.M.S. RR (...). Betrokkene legt enkel een kopie voor van het paspoort van zijn kind. Nergens toont betrokkene aan dat hij over het hoederecht of omgangsrecht met het kind beschikt. Zelfs indien hij hierover beschikt dient hij aan te tonen werknemer of zelfstandige te zijn in ons land en over een ziektekostenverzekering beschikt. Door de klevers van de CM is onvoldoende aangetoond dat hij op dit ogenblik nog over een ziektekostenverzekering beschikt. Nergens in het dossier toont betrokkene aan dat hij over enig bestaansmiddel beschikt, afkomstig uit arbeid of een zelfstandige activiteit. Er wordt dus niet aangetoond dat betrokkene een emotionele of financiële band met zijn kind heeft. Betrokkene beweert in een mail dd. 02.10.2015 dat hij geen contact heeft met zijn kind omdat hij zich niet meer in zijn huis binnen mag. Betrokkene legt echter ook geen bewijzen voor van tijdens de periode dat hij wel nog bij zijn echtgenote was. Het kind is geboren in september 2014 en betrokkene verliet zijn echtgenote in juli 2015.”* Aldus kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met haar recht op regelmatig contact met en het opvoeden van haar kind. Zij laat na de motivering hieromtrent te weerleggen. Het komt haar toe minstens enig bewijs voor te leggen aangaande het bestaan van contacten met haar kind, wat zij naliet te doen voor het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij in weerwil met de motieven van de bestreden beslissing voorhoudt dat zij in haar eigen onderhoud voorziet en dus niet ten laste valt van de Belgische staat, kan zij niet worden gevolgd nu uit het administratief dossier geenszins blijkt dat dit het geval is. Zij beperkt zich tot een loutere bewering in het kader van haar verzoekschrift.

Uit de motieven van de bestreden beslissing kan worden afgeleid waarom de verzoekende partij aan geen van de uitzonderingssituaties voldoet.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 42quater en 62 van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht en van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Tenslotte voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Dit bepaalt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip ‘familie- en gezinsleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM

19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen, die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren ('Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties'. EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30).

Daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoekende partij en haar minderjarige zoon, waarvan zij in het kader van haar verzoekschrift niet aantoonde dat zij er een affectieve of financiële band mee heeft terwijl in de bestreden beslissing wordt gesteld dat *"Betrokkene legt enkel een kopie voor van het paspoort van zijn kind. Nergens toont betrokkene aan dat hij over het hoederecht of omgangsrecht met het kind beschikt. Zelfs indien hij hierover beschikt dient hij aan te tonen werknemer of zelfstandige te zijn in ons land en over een ziektekostenverzekering beschikt. Door de klevers van de CM is onvoldoende aangetoond dat hij op dit ogenblik nog over een ziektekostenverzekering beschikt. Nergens in het dossier toont betrokkene aan dat hij over enig bestaansmiddel beschikt, afkomstig uit arbeid of een zelfstandige activiteit. Er wordt dus niet aangetoond dat betrokkene een emotionele of financiële band met zijn kind heeft. Betrokkene beweert in een mail dd. 02.10.2015 dat hij geen contact heeft met zijn kind omdat hij zich niet meer in zijn huis binnen mag. Betrokkene legt echter ook geen bewijzen voor van tijdens de periode dat hij wel nog bij zijn echtgenote was. Het kind is geboren in september 2014 en betrokkene verliet zijn echtgenote in juli 2015."*, wijst de Raad er op dat er in casu sprake is van een weigering van een voortgezet verblijf, waarbij het EHRM aanvaardt dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De inmenging in het privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens preciseert dat de 'noodzaak' van de inmenging in het recht op het gezinsleven en privéleven impliceert dat de inmenging gebaseerd is op een dwingende maatschappelijke behoefte en een legitiem doel nastreeft. Dit betekent dat deze inmenging dient onderzocht te worden, niet enkel vanuit het standpunt van de immigratie en het verblijf, maar dat het beoogde legitieme doel eveneens dient getoetst te worden aan de ernst van de inbreuk op het respect van hun privéleven/gezinsleven (in die zin: EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 28-29).

De verzoekende partij heeft een verblijfsrecht verkregen als partner in een duurzame relatie met een Belgische onderdaan. Artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet somt de gevallen op waarin binnen 5 jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn. In casu werd het verblijfsrecht van de verzoekende partij beëindigd overeenkomstig artikel 42quater van de vreemdelingenwet omdat de samenwoont van de verzoekende partij met haar Belgische partner werd beëindigd en de verzoekende partij geen elementen aanbracht die aantonen dat zij zich in één van de uitzonderingssituaties bevindt van artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet betwist dat zij sedert 20 juli 2015 niet meer samenwoont met haar Belgische partner. Bijgevolg was de verwerende partij gerechtigd het verblijfsrecht van de verzoekende partij te beëindigen. Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p,754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). In casu toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan. De verzoekende partij verklaart enkel dat een terugkeer naar Egypte niet mogelijk is omdat haar echtgenote dit niet wenst te doen, dat zij niet kan vertrekken zonder haar zoon en dat het contact tussen hen beiden beëindigd en onmogelijk zal gemaakt worden. Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij nalaat de bevindingen van de bestreden beslissing – die weerslag vinden in het administratief dossier – te weerleggen, namelijk dat zij niet aantoonde een emotionele of financiële band te hebben met haar zoon, waarbij zij niet ontkent geen contact met hem te hebben. Verder brengt zij geen andere elementen aan en werkt zij haar verklaringen in haar verzoekschrift evenmin uit. Bovendien kan de verzoekende partij nog altijd via de geëigende procedure, wanneer zij aan de voorwaarden voldoet, een verblijfsrecht krijgen. De verplichting om terug te keren is immers van tijdelijke aard en betekent geen breuk van de relatie met haar kind, in zoverre die relatie bestaat. De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij nalaat in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM voor wat betreft het gezinsleven (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Met betrekking tot haar privéleven beperkt de verzoekende partij zicht tot de bewering dat zij geïntegreerd is in de Belgische samenleving en dat zij haar sociaal netwerk zal verliezen.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon

(EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd en ingeburgerd is, doch deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steunen vinden in het administratief dossier. De bestreden beslissing wijst op het zeer korte verblijf van de verzoekende partij in België. Zij maakt niet concreet op welke wijze de bestreden beslissing een inbreuk zou betekenen op haar privéleven, dat zij evenmin concretiseert in haar verzoekschrift. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN